

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 21.12.2016
COM(2016) 825 final

2016/0413 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande
av förordning (EG) nr 1889/2005**

{SWD(2016) 470 final}
{SWD(2016) 471 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Genom detta förslag anpassas förordningen om kontroller av kontanta medel (nedan kallad *kontantkontrollförordningen*) till internationella normer och bästa praxis i kampen mot penningtvätt och finansiering av terrorism. I förslaget behandlas områden där det enligt en utvärdering av kontantkontrollförordningen finns utrymme för förbättring och införs ett antal åtgärder som beskrivs i kommissionens meddelande om en åtgärdsplan för förstärkning av kampen mot finansiering av terrorism¹.

Den första kontantkontrollförordningen antogs 2005². Den förordningen kompletterade bestämmelserna i penningtvättsdirektivet³ genom att införa ett kontrollsystem som tillämpas på fysiska personer som när de reser in i eller ut ur unionen medför kontanter eller överlåtbara innehavarpapper till ett värde av minst 10 000 euro. Genom förordningen genomfördes således på EU-nivå internationella standarder inom bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, särskilt en rekommendation av arbetsgruppen för finansiella åtgärder mot penningtvätt (nedan kallad *FATF*) om kontroller av förflyttningar av kontanta medel.

En utvärdering av i vilken utsträckning den första kontantkontrollförordningen lett till att dess mål uppnåtts har, tillsammans med information från medlemsstaterna och utvecklingen av de internationella standarderna för kontroll av gränsöverskridande flöden av kontanta medel, föranlett kommissionen att dra slutsatsen att förordningen visserligen har gett goda resultat överlag, men att ett antal problemområden behöver åtgärdas för att den ska fungera bättre.

Förslaget syftar särskilt till att ta itu med följande problem:

1. Inte alla gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel omfattas av förordningen

Enligt den nuvarande kontantkontrollförordningen måste fysiska personer som när de reser in i eller ut ur EU medför minst 10 000 euro anmäla detta. Det finns dock ingen bestämmelse om kontanta medel som sänds per post, med godstransport eller med kurir. Offentliga myndigheter har meddelat att brottslingar har börjat skicka eller ta emot kontanta medel via sådana transporter för att kringgå anmälningsplikten enligt kontantkontrollförordningen.

2. Svårigheter i informationsutbytet mellan myndigheter

Enligt den nuvarande kontantkontrollförordningen krävs det endast att de behöriga myndigheterna gör uppgifterna i anmälan ”tillgängliga” för finansunderrättelseenheten i den medlemsstat där de har samlats in. Detta något passiva krav kan uppfyllas genom att helt enkelt göra ifyllda anmälningsblanketter tillgängliga för inspektion av finansunderrättelseenheten. Detta är dock inte tillräckligt eftersom informationen aktivt bör överföras till finansunderrättelseenheten för att den ska kunna analysera informationen. Dessutom får uppgifterna i anmälan endast utbytas med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater om det finns tecken på olaglig verksamhet och till och med då är det frivilligt.

¹ COM(2016) 50 final.

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1889/2005 av den 26 oktober 2005 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur gemenskapen (EUT L 309, 25.11.2005, s. 9).

³ För in hänvisning.

Detta har gett upphov till ett inkonsekvent genomförande och en mycket bristfällig systematik i utbytet av uppgifter.

3. Omöjligt för behöriga myndigheter att tillfälligt kvarhålla belopp under tröskelvärdet

Enligt den nuvarande kontantkontrollförordningen har myndigheterna ingen möjlighet att tillfälligt kvarhålla kontanta medel om de upptäcker förflyttningar av belopp under tröskelvärdet i fråga om vilka det finns tecken på olaglig verksamhet.

4. Bristfällig definition av ”kontanta medel”

I linje med internationella standarder definieras kontanta medel som kontanter som är i omlopp som betalningsmedel, eller överlåtbara innehavarpapper. Det har dock rapporterats om fall där brottslingar har förflyttat avsevärda mängder av mycket likvida råvaror såsom guld för att överföra värde utan att behöva göra en anmälan. I den standardiserade tulldeklarationen berörs inte frågan i tillräcklig utsträckning, eftersom den inte omfattar några mer ingående uppgifter om t.ex. de kontanta medlens ekonomiska ursprung eller syfte och eftersom den inte alltid erfordras. Det är också viktigt att beakta att brottsligheten är stadd i snabb förändring och att it-brottsligheten, internetbedrägerierna och de olagliga internetbaserade marknadsplatserna ökar i omfattning, vilket underlättas av utvecklingen av marknaden för elektroniska pengar och de produkter som den erbjuder, som är särskilt inriktade på förbetalade betalningsinstrument. Definitionen av kontanta medel måste utökas till att omfatta sådana betalningsmetoder för att man ska kunna täppa till en lucka i lagstiftningen som rapporterats och belagts av brottsbekämpande myndigheter⁴.

5. Olika sanktioner för underlåtenhet att anmäla i medlemsstaterna

Sanktionerna för underlåtenhet att anmäla kontanta medel varierar kraftigt mellan medlemsstaterna. Vissa medlemsstater ålägger mycket ringa sanktioner som kanske inte är avskräckande, medan sanktionernas omfattning i andra medlemsstater indikerar en automatisk presumtion att underlåtenhet att anmäla kontanta medel är ett belägg för ett bakomliggande brott (som ännu inte har fastställts och bör utredas separat). Enligt den nuvarande kontantkontrollförordningen var medlemsstaterna skyldiga att underrätta kommissionen om vilka sanktioner som var tillämpliga när den trädde i kraft, men inte om eventuella påföljande ändringar.

6. Olika grader av genomförande i medlemsstaterna

Inom ramen för den nuvarande kontantkontrollförordningen använder de flesta medlemsstater frivilligt samma anmälningsformulär, men detta är inte obligatoriskt. Medlemsstaterna tillhandahåller också kommissionen statistiska uppgifter, men varken detta eller uppgifternas detaljnivå kan bli föremål för tvingande åtgärder, vilket kan leda till problem med säkerställandet av en konsekvent tillämpning och utvärdera effektiviteten.

Det är också svårt att öka resenärernas medvetenhet om deras skyldigheter. Medlemsstaterna har bäst förutsättningar att göra detta, med tanke på deras särskilda behov och omständigheter. Kommissionen kommer att överväga hur man bäst uppnår detta mål och samarbeta med nationella experter från medlemsstaterna i denna fråga. Den är redo att bistå medlemsstaterna i utarbetandet av lämpligt material.

⁴ Se Europols rapport ”Why cash is still king”, som finns på följande länk: <https://www.europol.europa.eu/newsroom/news/cash-still-king-criminals-prefer-cash-for-money-laundering>.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag bör ses mot bakgrund av EU:s ram och den internationella ramen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism.

Internationellt är det FATF, där kommissionen företräder unionen, som utfärdar rekommendationer till jurisdiktioner om åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism. Rekommendationerna är inte några direkt tillämpliga rättsliga instrument, men de har betydelse: FATF-medlemmarnas utvärderingar av varandras efterlevnad av rekommendationerna granskas noggrant och har omfattande anseenderelaterade konsekvenser. FATF:s rekommendation nr 32 rör frågan om gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel.

På EU-nivå har olika rättsliga instrument antagits som en effektiv ram för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism. Det rör sig bland annat om följande:

- Det fjärde penningtvättdirektivet⁵, som omfattar de flesta av FATF:s rekommendationer.
- Förordning (EG) nr 1781/2006 om information om betalaren som ska åtfölja överföringar av medel⁶, som genomför FATF:s särskilda rekommendation VII om elektroniska överföringar.
- Direktiv 2007/64/EG om betaltjänster på den inre marknaden⁷ (betaltjänstdirektivet), som, i kombination med penningtvättdirektivet, genomför FATF:s särskilda rekommendation VI om alternativa penningöverföringar.
- Förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism⁸, som, tillsammans med förordning (EG) nr 881/2002⁹ som genomför FN:s sanktioner mot al-Qaida och talibanerna, genomför delar av FATF:s särskilda rekommendation III om frysning av terroristtillgångar.

I stora drag gäller i kampen mot penningtvätt och finansiering av terrorism att

- det i penningtvättdirektivet fastställs ett regelverk för den formella finanssektorn, och
- att det i kontantkontrollförordningen fastställs ett kompletterande regelverk för att skydda unionen mot att penningtvättare och terroristfinansiärer förflyttar kontanta medel över de yttre gränserna för att försöka kringgå kontrollerna av det formella finansiella systemet.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Förslaget är förenligt med och kompletterar annan unionspolitik, i synnerhet följande:

- *Den europeiska säkerhetsagendan*¹⁰, som betonar betydelsen av kampen mot terrorism och organiserad brottslighet och belyser vikten av informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna, särskilt finansunderrättelseenheter.

⁵ EUT L 141, 5.6.2015, s. 73.

⁶ EUT L 345, 8.12.2006, s. 1.

⁷ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

⁸ EGT L 344, 28.12.2001, s. 70.

⁹ EGT L 139, 29.5.2002, s. 9.

¹⁰ C(2015)185 final

- Åtgärdsplanen för förstärkning av kampen mot finansiering av terrorism som innehåller en förteckning över ett antal politiska initiativ och lagstiftningsinitiativ (däribland detta förslag) som ska ses som en del av en övergripande strategi på detta område.
- Kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om bekämpande av terrorism och om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF om bekämpande av terrorism¹¹, som inbegriper bestämmelser om straffrättsliga påföljder för personer eller enheter som tillhandahåller materiellt stöd till terrorism.
- Principen om fri rörlighet för kapital, som förbjuder restriktioner på betalningar och kapitalrörelser mellan medlemsstaterna och tredjeländer utan att det påverkar tillämpningen av icke-diskriminerande åtgärder som är motiverade med hänsyn till allmän ordning och allmän säkerhet.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget har en dubbel rättslig grund i primärrätten:

- Artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) (inre marknaden) – eftersom åtgärder, för att garantera att den inre marknaden fungerar och för att skydda unionens medborgare och företag, måste vidtas för att hejda penningtvättare och terroristfinansiärer från att utnyttja skillnaderna mellan medlemsstaternas metoder i syfte att förflytta kontanta medel. För att vara effektiva måste dessa åtgärder harmoniseras.
- Artikel 33 (tullsamarbete) i EUF-fördraget – eftersom kontrollerna av kontanta medel bör göras vid unionens yttre gränser, där tullförvaltningarna är närvarande i stor utsträckning. Dessa förvaltningar har också betydande sakkunskap om kontroller av passagerartrafik och allmänna förflyttningar av försändelser över de yttre gränserna.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Förslaget är en del av EU:s ram för bekämpning av penningtvätt/finansiering av terrorism. Genom förslaget skapas en överensstämmelse med penningtvättdirektivet i fråga om förflyttningar av kontanta medel över de yttre gränserna.

Att organisera en inre marknad med fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital innebär att vidta harmoniserade åtgärder som omfattar alla medlemsstater, vid behov i det allmännas intresse, för att bibehålla en lämplig och likvärdig skyddsnivå och lika konkurrensvillkor.

Det skulle inte vara möjligt att uppnå den erforderliga harmoniseringsgraden endast på grundval av nationell lagstiftning. Penningtvättare och terroristfinansiärer skulle kunna utnyttja skillnaderna och försöka förflytta sina kontanta medel till eller från EU genom de medlemsstater där kontrollåtgärderna är svagast. Med tanke på de anmälda beloppen av kontanta medel som förs in i eller ut ur EU varje år (60–70 miljarder euro i genomsnitt medförs av fysiska personer) skulle detta kunna störa den inre marknadens funktion.

¹¹ COM(2015) 625 final.

Den föreslagna förordningen hindrar inte medlemsstaterna från att vidta nationella åtgärder för kontroll av kontanta medel som förflyttas över de *inre* gränserna, förutsatt att dessa är förenliga med artikel 65.1 b och 65.3 i EUF-fördraget.

Denna förordning rör inte åtgärder som vidtas av EU eller medlemsstaterna och som begränsar kapitalrörelser i händelse av allvariga svårigheter för den ekonomiska och monetära unionen (artikel 66 i EUF-fördraget) eller i händelse av en plötslig kris i betalningsbalansen (artiklarna 143–144 i EUF-fördraget).

- **Proportionalitetsprincipen**

Kommissionen anser att de politiska alternativ som valts för att ta itu med ovannämnda frågor och uppnå målen är både lämpliga och nödvändiga.

Genom att utöka kontrollernas tillämpningsområde till kontanta medel som sänds per post eller med godstransport och tillåta myndigheterna att kvarhålla belopp under tröskelvärdet om det finns tecken på brottsliga handlingar skulle man säkerställa en fullständig och uttrycklig respekt för internationella normer och standarder för bästa praxis. Dessutom skulle myndigheterna ha större kontrollbefogenheter, samtidigt som den ytterligare administrativa bördan på medborgare, företag och myndigheter skulle vara begränsad, särskilt genom ett system för redovisning av kontanta medel som sänds per post eller med godstransport vilket skulle ge de nationella myndigheterna fullständiga kontrollbefogenheter, men inte ålägga legitima aktörer en systematisk anmälningsbörda.

När det gäller informationsutbytet mellan behöriga myndigheter skulle man genom att införa en aktiv skyldighet att göra uppgifter tillgängliga för den berörda medlemsstatens finansunderrättelseenhet säkerställa att denna finansunderrättelseenhet mottar alla uppgifter som behövs för analysen. Denna harmonisering är nödvändig för att undvika att uppgifterna ”görs tillgängliga”, men inte aktivt översänds till finansunderrättelseenheten. Informationsutbytet mellan behöriga myndigheter bör vara obligatoriskt när det gäller överträdelse och förflyttningar av kontanta medel om det finns tecken på brottsliga handlingar, för att öka de behöriga myndigheternas möjligheter att bekämpa penningtvätt och finansiering av terrorism och samtidigt säkerställa proportionalitet.

Genom att utvidga definitionen av ”kontanta medel” till att inbegripa guld och genom att välja en mekanism där beståndsdelarna kan ändras på ett flexibelt sätt genom delegerade akter mot bakgrund av nya tendenser och ny teknik, tar förslaget hänsyn till den senaste utvecklingen och visar EU:s engagemang för att ta itu med eventuella framtida sätt att överföra värde som syftar till att kringgå bestämmelserna. De föreslagna sanktionerna för underlåtenhet att anmäla ger medlemsstaterna utrymme att vidta de åtgärder som de anser vara nödvändiga för att uppnå målen. På grund av deras natur finns det en risk att förbetalda kort används för att överföra värde över de yttre gränserna i syfte att finansiera olaglig verksamhet. I linje med principerna om bättre lagstiftning bör det innan man eventuellt låter förbetalda kort omfattas av delegerade akter göras en bedömning av beläggen för sådana risker, av möjligheten att verkställa sådan lagstiftning i praktiken och av proportionaliteten, med beaktande av den legitima användningen av förbetalda kort.

- **Val av instrument**

Det lämpliga rättsliga instrumentet för att uppnå målet och den nödvändiga graden av harmonisering är en förordning.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

I en omfattande efterhandsutvärdering av den ursprungliga kontantkontrollförordningen som utfördes 2015¹² fastställdes ett antal områden där man skulle kunna överväga att genomföra följande förbättringar:

- Inbegripa förflyttningar av kontanta medel över EU:s yttre gränser per post och med godstransport i förordningens tillämpningsområde.
- Vidga och harmonisera möjligheterna till informationsutbyte mellan medlemsstaterna genom att
 - a. inkludera all information om kontroller av kontanta medel (inbegripet frivilliga anmälningar som inte framstår som misstänkta), och
 - b. fastställa tydliga förfaranden och tillhandahålla effektiva verktyg för informationsutbyte.
- Uttryckligen tillåta användning av information från anmälningar av kontanta medel för skattesyften, bl.a. för att bekämpa skatteundandragande.
- Tillnärma de sanktioner i samband med kontroller av kontanta medel som medlemsstaterna tillämpar vid EU:s yttre gränser.
- Rationalisera processen för utbyte av anmälningar av kontanta medel i den mån den rör finansunderrättelseenheter.
- Ändra definitionen av ”kontanta medel” så att den inbegriper guld och ädelstenar.
- Utarbeta en mekanism för att säkerställa ett tillräckligt och enhetligt genomförande i medlemsstaterna.

Dessa områden har analyserats i en konsekvensbedömning.

- **Samråd med berörda parter**

Ett offentligt samråd med berörda parter om olika policyalternativ¹³ genomfördes på EUSurvey-plattformen. Ett begränsat antal svar kom in, men i allmänhet är de alternativ som valts ut de som de svarande föredrog, med undantag för utvidgningen av definitionen av ”kontanta medel”, som en liten majoritet motsatte sig. Ett riktat samråd gav dock ett annat resultat (se nedan) som kommissionen bedömde vara av överordnad betydelse. Av subsidiaritetskäl drog kommissionen slutsatsen att det är bäst att medlemsstaterna ansvarar för de medvetandehöjande åtgärderna, med stöd av kommissionen. Respondenterna föredrog att göra det möjligt att utbyta regelbundna uppgifter om kontanta medel av skatteskäl, men under konsekvensbedömningen gjordes rättsliga invändningar och alternativet kunde inte följas upp i detta förslag.

Ett mer riktat samråd genomfördes bland tull- och polismyndigheter och finansunderrättelseenheter i alla medlemsstater beträffande möjligheten att utvidga definitionen av kontanta medel utöver kontanter och överlåtbara innehavarpapper. Svaren (72

¹² Infoga länk till utvärderingen.

¹³ Den sammanfattande rapporten från samrådet finns här: infoga länk.

stycken från 27 medlemsstater) var i allmänhet positiva och föreslog att man borde göra det lätt att ändra förteckningen över sådana värdebevarare. Kommissionen föreslår att detta råd införlivas och att definitionen av ”kontanta medel” utvidgas genom att en förteckning över huvudkategorierna införs i förslaget, samtidigt som de olika beståndsdelarna anges i en bilaga som kan ändras genom en delegerad akt för att ta hänsyn till ändringar och för att framtidssäkra förordningen, samtidigt som Europaparlamentet och rådet ges möjlighet att utöva tillsyn.

Sedan den ursprungliga kontantkontrollförordningen trädde i kraft har kommissionen dessutom stått i regelbunden kontakt med nationella experter på kontroller av kontanta medel. Dessa experter har under åren lämnat värdefulla synpunkter, som har beaktats i utarbetandet av detta förslag.

• **Konsekvensbedömning**

En konsekvensbedömning har genomförts¹⁴ och nämnden för lagstiftningskontroll har lämnat ett positivt yttrande¹⁵.

De alternativ som valts för att åtgärda de konstaterade problemen är förenliga med och skulle avsevärt förbättra den nuvarande kontantkontrollförordningen utan att skapa en onödig administrativ börda. Detta skulle uppnås genom följande åtgärder:

- Ett korrekt genomförande av FATF:s rekommendation 32 om kontantkurirer genom åtgärder baserade på redovisning av kontanta medel som skickas med godstransport och i kurirförsändelser som, tillsammans med lämpliga kontroller och lämplig utvärdering, skulle ge insyn och kontroll utan den extra börda som systematiska anmälningar innebär.
- Rationalisering och klargöranden när det gäller uppgiftsutbytet, med angivande av aktörer och tillämpliga förfaranden.
- En uttrycklig tillåtelse att kvarhålla belopp under tröskelvärdet på grundval av nationell lagstiftning, med en tillräckligt hög tröskel för insatser.
- En ny definition av ”kontanta medel” som bygger på objektiva faktorer, men som är framtidssäkrad genom möjligheten att integrera nya komponenter genom delegerad lagstiftning, under överinseende av Europaparlamentet och rådet.
- Överlåtande av ansvaret för sanktioner till medlemsstaterna, som bör underrätta kommissionen om gällande nationella bestämmelser och eventuella ändringar.
- Formalisering av ett antal stödjande faktorer, t.ex. tillhandahållande av statistik, ett harmoniserat anmälningsformulär och rapporter om ändringar av sanktionerna för utebliven anmälan, vilka hittills främst har varit frivilliga, vilket ger garantier för kvaliteten på framtida utvärderingar och större rättssäkerhet för berörda parter.

När det gäller den administrativa bördan och de administrativa kostnaderna rör åtgärden kontanta medel på minst 10 000 euro som förflyttas över EU:s yttre gränser, antingen av personer eller i godstransport eller per post, ett transportsätt som mycket sällan används av företag. För närvarande måste en fysisk person som åtföljer en leverans av kontanta medel göra en anmälan. Erfarenheten visar att professionella kurirer är mycket medvetna om sina skyldigheter och överlag efterlever bestämmelserna. Den nya redovisningsplikten för leverans

¹⁴ Sammanfattningen finns här: [infoga länk](#). Den fullständiga versionen finns här: [infoga länk](#).

¹⁵ [Infoga länk](#).

av kontanta medel per post eller med godstransport syftar till att göra det möjligt för myndigheterna att utföra kontroller och, vid behov, begära dokumentation. Det finns ingen systematisk skyldighet att lämna in en anmälan och myndigheterna kan fatta beslut på skönsmässiga grunder (t.ex. vid leveranser mellan banker). På grund av strategin och att den här typen av leverans är relativt sällsynt förväntas inverkan på yrkeskurirer vara minimal. Ingen särskild inverkan på små och medelstora företag eller mikroföretag förväntas.

- **Grundläggande rättigheter**

De planerade åtgärderna kommer sannolikt att inverka på följande rättigheter som fastställs i följande artiklar i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*):

- Respekt för privatlivet och familjelivet (artikel 7 i stadgan).
- Skydd av personuppgifter (artikel 8 i stadgan).
- Näringsfrihet (artikel 16 i stadgan).
- Rätt till egendom (artikel 17 i stadgan).

Flera av åtgärderna påverkar dessa rättigheter: medborgare kan komma att behöva lämna in en anmälan och tillhandahålla personuppgifter som kommer att registreras, bearbetas och vidarebefordras till andra myndigheter; mer information kommer att samlas in än inom det nuvarande systemet; vid misstanke om brottslig verksamhet i fråga om de medförda beloppen kan myndigheterna besluta att tillfälligt kvarhålla de kontanta medlen, vilket påverkar rätten till egendom.

I artikel 52 i stadgan anges att varje begränsning av de erkända rättigheterna och friheterna ska vara föreskriven i lag, vara förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter, svara mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen och vara proportionerliga.

Genom detta förslag inrättas en rättslig grund och eftersträvas mål av allmänt intresse. Förslaget ger ett antal garantier vad avser användningen av uppgifter, inbegripet skyldigheten för behöriga myndigheter (som agerar som personuppgiftsansvariga) att säkerställa datasäkerheten och behandla uppgifterna i enlighet med kravet på tystnadsplikt, principen om ändamålsbegränsning och en specifik kvarhållningsperiod.

Åtgärderna innebär en noggrann avvägning mellan de berörda rättigheterna och samhällets legitima intressen genom att man använder en metod som är effektiv (uppnår målet) men som inverkar på rättigheterna så lite som möjligt.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget har ingen nämnvärd påverkan på Europeiska unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen skulle övervaka genomförandet av förordningen och dess tillämpning i nära samarbete med medlemsstaterna. En kontinuerlig och systematisk övervakning skulle göra det möjligt att avgöra om förordningen tillämpas på förväntat sätt och åtgärda problem i ett tidigt

skede. Faktauppgifter skulle samlas in för att övervaka de föreslagna indikatorerna (dvs. statistiska uppgifter om registrerade anmälningar som vidarebefordras till kommissionen; kontroller i fall där en anmälan lämnas in; kontroller i avsaknad av en anmälan och resultaten av kontrollerna; statistisk information om sanktioner för utebliven anmälan) och skulle utgöra en grund för den framtida utvärderingen av förordningen.

Förslaget gör det möjligt för kommissionen att överlämna en utvärderingsrapport till Europaparlamentet och rådet fem år efter förordningens ikraftträdande och vart femte år därefter. I utvärderingen kommer man att bedöma i vilken utsträckning förordningens mål har uppnåtts.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

I artikel 1 anges målen för förslaget och klargörs att avsikten är att skapa en överensstämmelse med penningtvättdirektivet i fråga om förflyttningar av kontanta medel över de yttre gränserna.

I artikel 2 fastställs ett antal definitioner, framför allt betydelsen av ”kontanta medel”. För att ta hänsyn till ändringar i beteendet hos brottslingar som försöker kringgå anmälningsplikten fastställs fyra breda kategorier: kontanter, överlåtbara innehavarpapper, råvaror som används som mycket likvida värdebevarare och förbetalda kort. Den andra, tredje och fjärde kategorins beståndsdelar beskrivs i en bilaga som kan ändras genom en delegerad akt under rådets och Europaparlamentets överinseende. Motiveringen till denna metod är att brottslingar som strävar efter att undvika att anmäla kontanter ibland omvandlar dem till värdefulla råvaror såsom guldmynt. Om guldmynt och investeringsguld med hög renhet kontrolleras såsom föreslås, kan det hända att brottslingar försöker kringgå bestämmelserna på andra sätt genom andra råvaror. Det är mycket viktigt att åtgärder för att reagera på dessa beteenden kan vidtas snabbt om ett bevisligt behov uppstår. Vid beaktandet av ändringar av bilagan kommer kommissionen att väga det behovet mot hur lätt genomförandet är på fältet, där de behöriga myndigheterna måste ha de tekniska medlen att snabbt fastställa en råvaras art och dess värde, samt mot åtgärdens proportionalitet med tanke på de grundläggande rättigheterna.

I artikel 2 i definieras begreppet ”brottslig verksamhet” med hänvisning till den verksamhet som anges i artikel 3.4 i direktiv (EU) 2015/849. Dessutom har det föreslagits en definition av ”brottslig verksamhet” i syfte att kriminalisera penningtvätt (fotnot förslag till direktiv om bekämpning av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser COM(2016) 826 final av den 21 december 2016). Efter medlagstiftarnas antagande av förslaget till direktiv om bekämpning av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser kommer kommissionen att bedöma om det är nödvändigt att revidera direktiv (EU) 2015/849 i syfte att anpassa definitionen av ”brottslig verksamhet” såsom den avspeglas i direktivet om bekämpning av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser.

I artikel 3 föreskrivs att fysiska personer är skyldiga att anmäla belopp av minst 10 000 euro och anges det sätt på vilket anmälan ska göras (skriftligen eller elektroniskt, med användning av det formulär som fastställs i enlighet med artikel 15 a) och de uppgifter som kommer att behöva tillhandahållas.

I artikel 4 föreskrivs en redovisningsplikt för obeledsagade kontanta medel (t.ex. kontanta medel som sänds med godstransport eller i paketförsändelser), som kommer att göra det möjligt för behöriga myndigheter, om de stöter på en leverans av kontanta medel på minst 10 000 euro, att fatta beslut på skönsmässiga grunder och kräva att avsändaren, den avsedda mottagaren eller dennas företrädare gör en anmälan. Denna metod säkerställer att

myndigheterna kan erhålla fullständig information utan att behöva ålägga en systematisk anmälningssbörda, t.ex. för leveranser mellan erkända finansinstitut. Såsom är fallet för anmälningar enligt artikel 3 föreslås det att redovisningar görs skriftligen eller elektroniskt, med användning av det formulär som fastställs i enlighet med artikel 15 a.

I artikel 5 ges de behöriga myndigheterna kontrollbefogenheter och anges att de vid överträdelser, om ingen anmälan har gjorts, kommer att ha befogenhet att upprätta en anmälan på tjänstens vägnar.

Artikel 6 gör det möjligt för myndigheterna att registrera detaljer om förflyttningar av kontanta medel för belopp under tröskelvärde för anmälan eller redovisning. Med tanke på den inverkan som detta har på de grundläggande rättigheterna och särskilt i samband med tillfälligt kvarhållande av kontanta medel enligt artikel 7 vidtas eventuella åtgärder endast om en tillräckligt hög tröskel överskrids och om det finns tecken på brottslig verksamhet. Definitionen i penningtvättdirektivet av ”brottslig verksamhet” kommer att tillämpas (penningtvätt, finansiering av terrorism eller förbrott såsom skattebrott).

Artikel 7 gör det möjligt för myndigheterna att tillfälligt kvarhålla kontanta medel om en anmälan eller redovisning inte har gjorts trots att så borde ha skett, eller – oberoende av beloppet – om det finns tecken på brottslig verksamhet. De närmare bestämmelserna för sådant kvarhållande ska fastställas i nationell lagstiftning, men det är viktigt att betona att det är en rent administrativ skyddsåtgärd vars enda mål är att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att kvarhålla kontanta medel från det att de upptäcker en oriktighet till dess att andra myndigheter, t.ex. finansunderrättelseenheten eller rättsliga myndigheter, beslutar om det finns tillräckliga skäl för att gå vidare med en utredning och beslagta eller frigöra de kontanta medlen. Varje tillfälligt kvarhållande måste motiveras med hänvisning till särskilda omständigheter och ska vara föremål för ett effektivt rättsmedel i enlighet med nationell lagstiftning. Om de behöriga myndigheterna inte fattar beslut inom den tidsfrist som fastställts för perioden för tillfälligt kvarhållande eller om de beslutar att det inte finns några skäl att ytterligare kvarhålla de kontanta medlen, ska de kontanta medlen omedelbart göras tillgängliga för anmälaren.

Enligt artikel 8 måste de behöriga myndigheterna aktivt översända den information som erhålls i enlighet med artiklarna 3, 4, 5.3 eller 6 till finansunderrättelseenheten. Det räcker inte att endast ställa denna information till finansunderrättelseenhetens förfogande. Informationen ska översändas i enlighet med de tekniska bestämmelser som fastställs enligt artikel 15 c.

I artikel 9 föreskrivs ett informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna, dvs. tullmyndigheter och andra myndigheter som utses av medlemsstaterna i syfte att tillämpa förordningen (t.ex. gränskontrolltjänstemän, skattemyndigheter etc.). Med tanke på den transnationella karaktären hos penningtvätt och finansiering av terrorism och det faktum att det är möjligt att resa in i eller ut ur unionen via en medlemsstat och sedan resa runt utan att utsättas för ytterligare kontroller är det med tanke på riskanalys och förebyggande åtgärder mycket viktigt att information om överträdelser (underlåtenhet att anmäla, anmälningar på tjänstens vägnar eller tecken på brottslig verksamhet) görs tillgänglig för behöriga myndigheter i andra medlemsstater. De behöriga myndigheterna bör också kunna göra denna information tillgänglig för andra myndigheter som har till uppgift att utreda brottslig verksamhet enligt definitionen i förslaget, men som inte direkt har utsetts till ”behöriga myndigheter”, t.ex. polisen eller (när det gäller upptäckt av och åtgärder mot skattebrott) skattemyndigheterna. Kommissionen bör underrättas om eventuella tecken på brottslig verksamhet som skulle kunna skada unionens ekonomiska intressen. Anonymiserad riskanalysinformation och resultaten av riskanalyser bör också utbytas

mellan de behöriga myndigheterna i samma och andra medlemsstater om de fastställer att hotet medför en hög risk på andra platser i unionen. Information bör utbytas i enlighet med de tekniska bestämmelser som fastställts i enlighet med artikel 15 c och med användning av det formulär som fastställts i enlighet med artikel 15 d.

Artikel 10 möjliggör informationsutbyte med länder utanför EU förutsatt att de myndigheter som ursprungligen samlade in informationen godkänner detta och att alla nationella bestämmelser och unionsbestämmelser om överföring av personuppgifter till länder utanför EU efterlevs.

I artikel 11 anges att de behöriga myndigheter som erhåller uppgifter inom ramen för denna förordning ska agera som personuppgiftsansvariga för de erhållna personuppgifterna och att all information som erhålls inom ramen för förordningen omfattas av tystnadsplikt och måste skyddas på tillfredsställande sätt. Information kan lämnas ut endast om detta är tillåtet enligt nationella rättsliga bestämmelser, i synnerhet i samband med pågående rättsliga förfaranden.

Artikel 12 begränsar behandlingen av personuppgifter i syfte att förebygga och bekämpa brottslig verksamhet. I artikeln fastställs också lagringstiden för anmälda uppgifter till fem år.

I artikel 13 fastställs sanktioner vid bristande efterlevnad av anmälningsplikten. Ett nytt inslag är medlemsstaternas skyldighet att underrätta kommissionen om alla ändringar av deras sanktionsbestämmelser sedan förordningen trätt i kraft. Medlemsstaterna får själva fastställa sanktionerna, men varje sanktion är endast tillämplig på underlåtenhet att anmäla inom ramen för förordningen och bör vara effektiv, proportionerlig och avskräckande i detta hänseende. Om myndigheterna ålägger en sanktion för underlåtenhet att anmäla, bör de inte anta att det föreligger eller inte föreligger underliggande förbrott avseende de oanmälda kontanta medlen och heller inte ta hänsyn till detta. Sanktionen avvärjer inte behovet av en separat utredning av möjliga brott som ligger utanför förordningens tillämpningsområde. När medlemsstaterna fastställer sanktionerna för underlåtenhet att anmäla bör medlemsstaterna ta hänsyn till relevant rättspraxis från Europeiska unionens domstol och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Artikel 14 ger kommissionen befogenhet att anta delegerade förordningar för att kunna ändra bilagan, där beståndsdelarna i definitionen av ”kontanta medel” anges. Sådan flexibilitet krävs för att framtidssäkra förordningen och göra det möjligt för politiska beslutsfattare att snabbt reagera på nya brottstendenser och ta hänsyn till föränderliga internationella standarder och bästa praxis. Varje ändring är föremål för styrkt nödvändighet, en proportionell metod som säkerställer att de behöriga myndigheterna i praktiken kan verkställa eventuella tillägg, och för tillsyn av Europaparlamentet och rådet, som har behörighet att invända efter att ha underrättats om antagandet av en sådan akt och när som helst kan återkalla delegeringen. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med medlemsstaternas nationella experter på området kontroller av kontanta medel för att få deras synpunkter.

I artikel 15 tilldelas kommissionen genomförandebefogenheter när det gäller att införa åtgärder för att säkerställa att kontroller tillämpas på ett enhetligt sätt, genom att bl.a. upprätta mallarna för anmälnings- och redovisningsformulären, de tekniska bestämmelserna för informationsutbytet (vilka ska inbegripa det elektroniska system som ska användas) samt de bestämmelser och det format som medlemsstaterna ska använda för att tillhandahålla kommissionen anonyma statistiska uppgifter om anmälningar och överträdelser.

Genom artikel 16 inrättas en kommitté för kontroll av kontanta medel till vilken medlemsstaterna kommer att utse experter och som kommer att bistå kommissionen vid upprättandet av genomförandeakter.

I artikel 17 berörs tillhandahållande av information till kommissionen och anges att medlemsstaterna ska tillhandahålla information om de behöriga myndigheterna med avseende på tillämpningen av kontantkontrollförordningen samt om de sanktioner som fastställts för underlåtenhet att anmäla. Medlemsstaterna bör också hålla kommissionen informerad om eventuella påföljande ändringar. Anonyma statistiska uppgifter bör också lämnas till kommissionen med en frekvens som ska fastställas genom genomförandebestämmelser, men åtminstone en gång per år.

I artikel 18 berörs utvärderingsåtgärder och anges att kommissionen ska lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet fem år efter det att förordningen har trätt i kraft och vart femte år därefter.

Artikel 19 upphäver förordning (EG) nr 1889/2005.

I artikel 20 anges att förordningen träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts. Ikraftträdandet ska ske i enlighet med vad lagstiftaren fastställer.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen och om upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 33 och 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande²,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Främjandet av en harmonisk, hållbar och inkluderande utveckling av den inre marknaden som ett område där varor, människor, tjänster och kapital kan röra sig fritt och säkert är en av unionens prioriteringar.
- (2) Återinförsel av vinning från olaglig verksamhet till ekonomin och omdirigering av pengar för att finansiera olaglig verksamhet skapar snedvridning och orättvisa konkurrensnackdelar för laglydiga personer och företag, och utgör därför ett hot mot den inre marknads funktion. Dessutom främjar det brottsliga handlingar och terroristverksamhet som hotar säkerheten för unionens medborgare. Följaktligen har unionen vidtagit åtgärder för att skydda sig.
- (3) En av grundpelarna för dessa åtgärder var rådets direktiv 91/308/EEG³, där man fastställde ett antal åtgärder och skyldigheter för finansiella institut, juridiska personer och vissa yrken, bland annat bestämmelser om transparens, dokumentering och kundkännedom samt en skyldighet att rapportera misstänkta transaktioner till de nationella finansunderrättelseenheter som har inrättats som kontaktpunkter för granskning av dessa transaktioner, kontakt med motsvarande enheter i andra länder och, vid behov, kontakt med rättsliga myndigheter. Direktivet har sedermera ändrats

¹ EUT C , , s. .

² EUT C , , s. .

³ Rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar (EGT L 166, 28.6.1991, s. 77).

och ersatts med nya åtgärder. De nuvarande bestämmelserna för förhindrande av penningtvätt fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849⁴.

- (4) Med tanke på risken för att tillämpningen av direktiv 91/308/EEG skulle leda till en ökad förflyttning av kontanta medel i olagliga syften, vilket skulle kunna utgöra ett hot mot det finansiella systemet och den inre marknaden, kompletterades direktivet av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1889/2005⁵. Syftet med den förordningen är att förebygga och upptäcka penningtvätt och finansiering av terrorism genom att fastställa ett system av kontroller som är tillämpliga på fysiska personer som reser in i eller ut ur unionen och medför kontanta medel eller överlåtbara innehavarpapper till ett värde av minst 10 000 euro eller motsvarande belopp i andra valutor.
- (5) Genom förordning (EG) nr 1889/2005 genomfördes inom gemenskapen de internationella standarder för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism vilka utarbetats av arbetsgruppen för finansiella åtgärder (nedan kallad FATF).
- (6) I direktiv (EU) 2015/849 fastställs och beskrivs ett antal brottsliga handlingar där vinningen kan bli föremål för penningtvätt eller användas till att finansiera terrorism. Vinningen av dessa brottsliga handlingar förs ofta över unionens yttre gränser i syfte att tvättas eller användas för att finansiera terrorism. Denna förordning bör ta detta i beaktande och fastställa ett regelverk som utöver att bidra till förebyggande av penningtvätt och finansiering av terrorism som sådan även underlättar upptäckt och utredning av de brottsliga handlingar som anges i direktiv (EU) 2015/849.
- (7) FATF bildades vid G7-mötet i Paris 1989 och är ett mellanstatligt organ som fastställer standarder och främjar effektivt genomförande av rättsliga, reglerande och operativa åtgärder för bekämpning av penningtvätt, finansiering av terrorism och andra därmed sammanhängande hot mot det internationella finansiella systemets integritet. Flera medlemsstater är medlemmar i FATF eller företrädare i FATF genom regionala organ. Unionen företräds i FATF av kommissionen och har åtagit sig att effektivt genomföra arbetsgruppens rekommendationer. FATF har i rekommendation 32 om kontantkurirer fastställt att det bör finnas regler om lämpliga kontroller av gränsöverskridande förflyttningar av kontanta medel.
- (8) Till följd av de ökande insikterna om de mekanismer som används för överföring av olagligt förvärvade vinningar över gränserna och de påföljande ändringar som gjorts i FATF:s rekommendationer, de förändringar av regelverket som infördes genom direktiv (EU) 2015/849 samt utvecklingen av ny bästa praxis och på grundval av utvärderingen av den befintliga lagstiftningen bör bestämmelserna i förordning (EG) nr 1889/2005 återspegla denna utveckling. Med tanke på de omfattande ändringar som skulle krävas bör den förordningen upphävas och ersättas med en ny förordning.
- (9) Denna förordning påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att föreskriva ytterligare nationella kontroller av förflyttningar av kontanta medel inom unionen, förutsatt att dessa kontroller är förenliga med unionens grundläggande friheter, i synnerhet med artiklarna 63 och 65 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1889/2005 av den 26 oktober 2005 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur gemenskapen (EUT L 309, 25.11.2005, s. 9).

- (10) Denna förordning gäller inte unionens eller medlemsstaternas åtgärder som begränsar kapitalrörelser i händelse av allvarliga svårigheter för den ekonomiska och monetära unionens funktion enligt artikel 66 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eller i händelse av en plötslig kris i betalningsbalansen enligt artiklarna 143 och 144 i samma fördrag.
- (11) Tullmyndigheterna bör fortsätta att fungera som de behöriga myndigheterna för tillämpningen av denna förordning, med beaktande av deras närvaro vid unionens yttre gränser, deras expertis i utförandet av kontroller av passagerare och gods som passerar de yttre gränserna och den erfarenhet de har fått genom tillämpningen av förordning (EG) nr 1889/2005. Samtidigt bör medlemsstaterna även framöver ha möjlighet att utse andra nationella myndigheter som arbetar vid de yttre gränserna till behöriga myndigheter.
- (12) Ett av de centrala begrepp som används i denna förordning är ”kontanta medel”, som bör definieras som bestående av fyra kategorier: kontanter, överlåtbara innehavarpapper, råvaror som används som mycket likvida värdebevarare och vissa typer av förbetalda kort. Det är sannolikt att vissa överlåtbara innehavarpapper, råvaror som används som mycket likvida värdebevarare och förbetalda kort som inte är kopplade till ett bankkonto, på grund av sina egenskaper används i stället för kontanter som anonyma sätt att föra värde över de yttre gränserna utan att det kan spåras genom de offentliga myndigheternas traditionella tillsynssystem. I denna förordning bör de väsentliga delarna av definitionen av ”kontanta medel” fastställas, medan kommissionen bör ha möjlighet att ändra de icke-väsentliga delarna för att svara på brottslingars och deras medhjälparens försök att kringgå en åtgärd som endast reglerar en typ av mycket likvida värdebevarare genom att föra en annan typ över gränserna. Om bevis på ett sådant beteende i stor skala upptäcks är det viktigt att åtgärder snabbt vidtas för att åtgärda situationen.
- (13) Överlåtbara innehavarpapper är finansiella instrument som gör det möjligt för den fysiska innehavaren att göra ett betalningskrav på ett visst belopp utan att registreras eller nämnas vid namn. De kan lätt användas för att överföra avsevärda belopp av värde och har stora likheter med kontanter i fråga om riskerna för missbruk, likviditet och anonymitet.
- (14) Råvaror som används som mycket likvida värdebevarare avser varor som har ett stort värde i förhållande till sin volym och för vilka det existerar en lättillgänglig internationell handelsmarknad som gör att de kan omvandlas till kontanter till endast låga transaktionskostnader. Sådana råvaror presenteras huvudsakligen på ett standardiserat sätt som gör det möjligt att snabbt verifiera deras värde.
- (15) Förbetalda kort är anonyma kort med penningvärde eller medel som kan användas för betalningstransaktioner, för köp av varor eller tjänster eller för att lösa in kontanter, och de är inte kopplade till ett bankkonto. De används allmänt i en mängd olika lagliga syften och vissa av dessa instrument är också av klart samhällsintresse. Detta gör att förbetalda kort lätt kan överföras och användas för att överföra betydande värde över de yttre gränserna. Det är därför nödvändigt att inkludera förbetalda kort i definitionen av kontanta medel. Detta kommer att göra det möjligt att utvidga åtgärderna till att omfatta vissa typer av förbetalda kort, om det finns bevis som motiverar detta och med vederbörligt beaktande av om det är proportionerligt och verkställbart i praktiken.
- (16) För att förebygga penningtvätt och finansiering av terrorism bör en anmälningssplikt införas för fysiska personer som reser in i eller ut ur unionen. För att inte på ett

otillbörligt sätt begränsa den fria rörligheten eller överbelasta medborgare och myndigheter med administrativa formaliteter bör plikten omfattas av ett tröskelvärde på 10 000 euro eller motsvarande belopp i råvaror som används som mycket likvida värdebevarare, överlåtbara innehavarpapper, förbetalda kort eller andra valutor. Det bör gälla för fysiska personer som medför sådana belopp på sin person, i sitt bagage eller i det transportmedel de använder för att passera de yttre gränserna. Det bör krävas att de ger de behöriga myndigheterna tillgång till de kontanta medlen för kontroll.

- (17) När det gäller förflyttningar av kontanta medel som inte åtföljs av ägaren, avsändaren, den avsedda mottagaren eller dennas företrädare – såsom kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen i postpaket, kurirleveranser, obeledsagat bagage eller last i containrar – bör de behöriga myndigheterna vid de yttre gränserna ha befogenhet att kräva att avsändaren, mottagaren eller dennas företrädare lämnar en redovisning. Denna redovisning bör omfatta en rad uppgifter, såsom medlens geografiska ursprung, destination, ekonomiska ursprung och avsedda användning, vilka inte ingår i den vanliga dokumentation som uppvisas för tullen, såsom transportdokument och tulldeklarationer. Detta kommer att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att utföra riskanalyser och koncentrera sina insatser på de transporter som anses utgöra högst risk, utan att man inför ytterligare systematiska formaliteter. Redovisningsplikten bör omfattas av ett identiskt tröskelvärde som det som gäller kontanta medel som medförs av fysiska personer.
- (18) För att uppnå denna förordnings mål krävs att ett antal standardiserade uppgifter registreras om förflyttningen av de kontanta medlen, såsom personuppgifter om ägaren och mottagaren samt uppgifter om det ekonomiska ursprunget och den avsedda användningen av de kontanta medlen.
- (19) När det gäller anmälningsplikten och redovisningsplikten bör de behöriga myndigheterna ha befogenhet att utföra alla nödvändiga kontroller av personer, deras bagage, det transportmedel som används för att passera de yttre gränserna och alla obeledsagade försändelser eller behållare som passerar gränsen och som kan innehålla kontanta medel, eller ett transportmedel varmed de fraktas. Vid underlåtenhet att fullgöra plikterna bör de behöriga myndigheterna upprätta en anmälan på tjänstens vägnar för senare förmedling av informationen i fråga till andra myndigheter.
- (20) Om de behöriga myndigheterna upptäcker kontanta medel till ett mindre belopp än tröskelvärdet, men det finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till brottsliga handlingar enligt definitionen i denna förordning, bör de kunna registrera väsentlig information om de personer som medför de kontanta medlen, såsom uppgifter om deras identitet, nationalitet och det transportmedel som används, t.ex. typen av transportmedel, avgångsort och destination.
- (21) Denna information bör vidarebefordras till finansunderrättelseenheten i den berörda medlemsstaten. Dessa enheter är utsedda till kontaktpunkter i kampen mot penningtvätt och finansiering av terrorism, och de mottar och behandlar information från olika källor (såsom finansiella institut) och analyserar den för att fastställa om det finns skäl för ytterligare utredning, vilka kanske inte är uppenbara för de behöriga myndigheter som samlar in anmälningarna och utför kontroller enligt denna förordning.
- (22) Upptäckt av belopp under tröskelvärdet i situationer där det finns tecken på brottsliga handlingar är mycket relevant i detta sammanhang. Följaktligen bör det också vara möjligt att dela information om belopp under tröskelvärdet med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater om det finns tecken på brottsliga handlingar.

- (23) Med beaktande av att förflyttningen av kontanta medel som är föremål för kontroll enligt denna förordning sker längs hela den yttre gränsen, och sett till svårigheten att agera när de kontanta medlen har lämnat den plats där de förs in eller ut och den därmed sammanhängande risken om ens små belopp används på ett olagligt sätt bör de behöriga myndigheterna ha möjlighet att beslagta och tillfälligt kvarhålla kontanta medel i vissa omständigheter, med tillämpande av kontroller och motvikter: för det första, då anmälnings- eller redovisningsplikten inte har uppfyllts och, för det andra, då det finns tecken på brottsliga handlingar, oavsett beloppets storlek eller om de kontanta medlen medförs av en fysisk person eller är obeledsagade. Mot bakgrund av karaktären av sådant tillfälligt beslagtagande och kvarhållande och den effekt det kan ha på den fria rörligheten och rätten till egendom bör perioden för kvarhållandet begränsas till den absolut kortaste tid som krävs för att andra behöriga myndigheter ska kunna fastställa om det finns skäl för ytterligare åtgärder, såsom undersökningar eller beslagtagande av de kontanta medlen på grundval av andra rättsliga instrument. Ett beslut att tillfälligt kvarhålla kontanta medel enligt denna förordning bör åtföljas av en motivering och innehålla en tillräcklig beskrivning av de specifika faktorer som har gett upphov till åtgärden. Om det vid utgången av tidsfristen inte har fattats något beslut gällande ytterligare åtgärder eller om den behöriga myndigheten beslutar att det inte finns några skäl att kvarhålla de kontanta medlen längre bör dessa omedelbart göras tillgängliga för anmälaren.
- (24) Det är viktigt att de behöriga myndigheter som samlar in information enligt den här förordningen överlämnar den i tid till den nationella finansunderrättelseenheten, för att den ska kunna göra ytterligare analyser och jämförelser med andra uppgifter enligt direktiv 2015/849.
- (25) Om de behöriga myndigheterna registrerar en underlåtenhet att anmäla eller redovisa eller ser tecken på brottsliga handlingar bör de genom lämpliga kanaler kunna dela informationen med de myndigheter som är behöriga att bekämpa den brottsliga handlingen i fråga. Ett sådant utbyte av uppgifter är proportionerligt med tanke på att en person som har underlåtit att uppfylla anmälningsplikten och som har gripits i en medlemsstat sannolikt skulle välja att resa in i eller ut ur en annan medlemsstat, där de behöriga myndigheterna inte har någon kunskap om personens tidigare överträdelser. Utbytet av sådan information bör göras obligatoriskt, för att säkerställa konsekvent tillämpning i alla medlemsstater. Om det finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till brottsliga handlingar som skulle kunna skada unionens ekonomiska intressen bör informationen också lämnas till kommissionen. För att på ett bättre sätt uppnå denna förordnings mål i fråga om att förebygga och avskräcka kringgående av anmälningsplikten bör anonymiserad riskinformation och resultat av riskanalyser också utbytas mellan medlemsstaterna och kommissionen på obligatorisk basis.
- (26) Det bör vara möjligt att utbyta information mellan en behörig myndighet i en medlemsstat eller kommissionen och myndigheterna i ett tredjeland förutsatt att lämpliga skyddsåtgärder vidtas. Sådant utbyte bör endast tillåtas under förutsättning att relevanta nationella bestämmelser och unionsbestämmelser om grundläggande rättigheter och överföring av personuppgifter följs och efter tillstånd från de myndigheter som erhöll informationen. Kommissionen bör underrättas om information utbyts med tredjeländer enligt denna förordning.
- (27) Sett till karaktären av den information som samlas in och anmälarnas berättigade förväntningar på att deras personuppgifter och information om de kontanta medel de har fört in i eller ut ur unionen kommer att behandlas konfidentiellt bör de behöriga myndigheterna vidta tillräckliga skyddsåtgärder vad gäller respekten för tystnadsplikt

hos de tjänstemän som behöver tillgång till informationen, och skydda den på ett tillräckligt sätt mot obehörig tillgång, användning eller förmedling. Förutom om annat föreskrivs i denna förordning eller i nationell lagstiftning, i synnerhet i samband med rättsliga förfaranden, bör informationen inte lämnas ut utan tillstånd från den myndighet som samlade in den. Allt utlämnande, all insamling, överföring, förmedling och annan behandling av personuppgifter inom ramen för denna förordning bör omfattas av bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁶ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁷.

- (28) För den analys som utförs av finansunderrättelseenheterna och för att myndigheterna i andra medlemsstater ska kunna kontrollera och verkställa anmälningssplikten, i synnerhet i fråga om anmälare som tidigare har underlåtit att fullfölja den plikten är det nödvändigt att anmälningssuppgifterna lagras under en tillräckligt lång period så att de behöriga myndigheterna kan genomföra utredningar i praktiken. Behandling av personuppgifter enligt denna förordning sker i samma syften som den enligt direktiv (EU) 2015/849. Enligt det direktivet lagras finansunderrättelseenheterna uppgifter som ”ansvariga enheter” har tillhandahållit i fem års tid. I syfte att kontrollera och verkställa anmälningssplikten på ett effektivt sätt bör perioden för lagring av anmälda uppgifter anpassas till den som föreskrivs i direktiv (EU) 2015/849.
- (29) För att främja efterlevnaden och avskräcka från kringgående bör medlemsstaterna införa sanktioner för bristande efterlevnad med anmälnings- eller redovisningsplikten. Sanktionerna bör endast tillämpas vid underlåtenhet att anmäla eller redovisa enligt denna förordning och bör inte beakta de brottsliga handlingar som kan ha anknytning till de kontanta medlen, vilka kan vara föremål för ytterligare utredningar och åtgärder som inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde. De bör vara effektiva, proportionerliga och avskräckande, och inte gå utöver vad som är nödvändigt för att främja efterlevnaden.
- (30) För att säkerställa enhetlig tillämpning av kontroller och att de behöriga myndigheterna behandlar, överför och analyserar anmälningarna på ett effektivt sätt bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter att anta en mall för anmälnings- och redovisningsformulären, att fastställa kriterier för en gemensam riskhanteringsram, att fastställa tekniska regler och former och mallen för de formulär som ska användas för anmälningarna, informationsutbytet samt att fastställa de bestämmelser och format som ska användas för att tillhandahålla statistiska uppgifter till kommissionen. Detta bör innefatta inrättandet av lämpliga elektroniska system. Befogenheterna bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁸.
- (31) För att snabbt kunna beakta framtida ändringar av internationella standarder som t.ex. fastställts av arbetsgruppen för finansiella åtgärder eller att ta itu med kringgående av denna förordning genom användning av likvida värdebevarare som inte omfattas av definitionen av ”kontanta medel” bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av den definitionen. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016⁹. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

- (32) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan bättre kan uppnås på unionsnivå, på grund av den transnationella omfattningen av penningtvätt och finansiering av terrorism och särdragen för den inre marknaden och dess grundläggande friheter, som endast kan genomföras fullt ut genom att säkerställa att ingen överdrivet olik behandling med grund i nationell lagstiftning tillämpas på de kontanta medel som passerar unionens yttre gränser, får unionen vidta åtgärder i enlighet med den subsidiaritetsprincip som anges i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (33) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och som ingår i Europeiska unionens stadga om grundläggande rättigheter, särskilt i avdelning II.
- (34) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och avgav ett yttrande¹⁰.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1 *Syfte*

I denna förordning föreskrivs ett system för kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur unionen, för att komplettera den rättsliga ram för förebyggande av penningtvätt och finansiering av terrorism som fastställs i direktiv (EU) 2015/849.

Artikel 2 *Definitioner*

1. I denna förordning gäller följande definitioner:
- a) *kontanta medel*:
- kontanter,
 - de överlåtbara innehavarpapper som anges i bilaga I,
 - de råvaror som används som mycket likvida värdebevarare och som anges i bilaga I,
 - de förbetalda kort som anges i bilaga I.

⁹ Hänvisning till EUT [L 123/1]

¹⁰ EUT C , , s. .

- b) *förs in i eller ut ur unionen* eller *reser in i eller ut ur unionen*: förflyttas eller förflytta sig från ett territorium som ligger utanför det territorium som omfattas av artikel 355 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt till det territorium som omfattas av artikel 355 i det fördraget, eller förflyttas eller förflytta sig från ett territorium som omfattas av artikel 355 i det fördraget till ett territorium som ligger utanför det territorium som omfattas av artikel 355 i det fördraget.
 - c) *kontanter*: sedlar och mynt som är i omlopp som betalningsmedel eller som har varit i omlopp som betalningsmedel och fortfarande genom finansiella institut eller centralbanker kan bytas ut till sedlar och mynt som är i omlopp som betalningsmedel.
 - d) *överlåtbara innehavarpapper*: ett medel annat än kontanter vilket berättigar innehavaren att fordra ett finansiellt belopp vid uppvisande av medlet utan att behöva bevisa sin identitet eller sin rätt till beloppet.
 - e) *råvaror som används som mycket likvida värdebevarare*: varor som har ett stort värde i förhållande till sin volym och som enkelt kan omvandlas till kontanter genom tillgängliga handelsmarknader till endast låga transaktionskostnader.
 - f) *förbetalda kort*: anonyma kort med penningvärde eller medel som kan användas för betalningstransaktioner, för köp av varor eller tjänster eller för att lösa in kontanter, och som inte är kopplade till ett bankkonto.
 - g) *behöriga myndigheter*: medlemsstaternas tullmyndigheter eller alla andra myndigheter som har bemyndigats av medlemsstaterna att tillämpa denna förordning.
 - h) *obeledsagade kontanta medel*: kontanta medel som utgör en del av en försändelse som ägaren till eller avsändaren eller den avsedda mottagaren av de kontanta medlen inte reser med.
 - i) *brottslig handling*: någon av de handlingar som förtecknas i artikel 3.4 i direktiv (EU) 2015/849.
 - j) *finansunderrättelseenhet*: den enhet som inrättats i medlemsstaten i syfte att genomföra artikel 32 i direktiv (EU) 2015/849.
2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 14 i syfte att ändra bilaga I för att beakta nya trender inom penningtvätt eller finansiering av terrorism, enligt definitionen i artikel 1.3, 1.4 och 1.5 i direktiv (EU) 2015/849, eller bästa praxis för förebyggande av penningtvätt eller finansiering av terrorism eller för att förebygga att brottslingar använder överlåtbara innehavarpapper, råvaror som används som mycket likvida värdebevarare eller förbetalda kort i syfte att kringgå de plikter som anges i artiklarna 3 och 4.

Artikel 3 *Anmälningssplikt*

1. Varje fysisk person som reser in i eller ut ur unionen och medför kontanta medel till ett värde av minst 10 000 euro på sin person, i sitt bagage eller i sitt transportmedel ska anmäla dessa kontanta medel till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där personen reser in i eller ut ur unionen och ge dem tillgång till medlen för kontroll. Anmälningssplikten ska inte anses vara uppfylld om den information som uppgetts är oriktig eller ofullständig eller de kontanta medlen inte görs tillgängliga för kontroll.

2. Den anmälan som avses i punkt 1 ska innehålla uppgifter om
 - a) anmälaren, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - b) ägaren till de kontanta medlen, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - c) den avsedda mottagaren av de kontanta medlen, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - d) beloppet och typen av kontanta medel,
 - e) de kontanta medlens ursprung och avsedda användning,
 - f) transportvägen,
 - g) transportmedlet.
3. Informationen ska lämnas skriftligt eller elektroniskt med hjälp av det formulär som fastställs i enlighet med artikel 15 a. En styrkt kopia ska på begäran lämnas till anmälaren.

Artikel 4 *Redovisningsplikt*

1. Om obeledsagade kontanta medel till ett värde av minst 10 000 euro förs in i eller ut ur unionen får de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där de kontanta medlen förs in eller ut efter en riskanalys kräva att avsändaren, mottagaren eller dennas företrädare lämna en redovisning. Anmälningsplikten ska inte anses vara uppfylld om den information som uppgetts är oriktig eller ofullständig eller de kontanta medlen inte görs tillgängliga för kontroll.
2. Den redovisning som avses i punkt 1 ska innehålla uppgifter om
 - a) anmälaren, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - b) ägaren till de kontanta medlen, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - c) avsändaren av de kontanta medlen, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - d) mottagaren eller den avsedda mottagaren av de kontanta medlen, bland annat fullständigt namn, adress, födelsedatum och födelseort samt nationalitet,
 - e) beloppet och typen av kontanta medel,
 - f) de kontanta medlens ursprung och avsedda användning.
3. Informationen ska lämnas skriftligt eller elektroniskt med hjälp av det formulär som fastställs i enlighet med artikel 15 a. En styrkt kopia ska på begäran lämnas till anmälaren.

Artikel 5
De behöriga myndigheternas befogenheter

1. För att kontrollera att den plikt som anges i artikel 3 fullgörs ska de behöriga myndigheterna ha rätt att, i enlighet med villkoren i den nationella lagstiftningen, kontrollera fysiska personer, deras bagage och deras transportmedel.
2. För att tillämpa den redovisningsplikt som anges i artikel 4 ska de behöriga myndigheterna ha rätt att, i enlighet med villkoren i den nationella lagstiftningen, kontrollera alla försändelser, behållare eller transportmedel som kan innehålla obeledsagade kontanta medel.
3. Om plikten enligt artikel 3 eller redovisningsplikten enligt artikel 4 inte har uppfyllts ska de behöriga myndigheterna skriftligen eller i elektronisk form upprätta en anmälan på tjänstens vägnar vilken i möjligaste mån ska innehålla de uppgifter som anges i artiklarna 3.2 eller 4.2, allt efter omständigheterna.
4. Kontrollerna ska främst bygga på riskanalys, i syfte att identifiera och bedöma risker och utarbeta de motåtgärder som behövs, och ska utföras inom en gemensam ram för riskhantering i enlighet med de kriterier som fastställts i enlighet med artikel 15 b.

Artikel 6
Belopp under tröskelvärde

1. Om de behöriga myndigheterna upptäcker att en fysisk person som reser in i eller ut ur unionen med kontanta medel till ett belopp som understiger det tröskelvärde som anges i artikel 3 och det efter en riskanalys finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till en brottslig handling, ska de registrera den informationen, personens fullständiga namn, adress, födelsedatum, födelseort och nationalitet och uppgifter om det transportmedel som används.
2. Om de behöriga myndigheterna upptäcker att en leverans av obeledsagade kontanta medel till ett belopp som understiger det tröskelvärde som anges i artikel 4 förs in i eller ut ur unionen och det efter en riskanalys finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till en brottslig handling, ska de registrera den informationen, fullständigt namn, adress, födelsedatum, födelseort och nationalitet för avsändaren, den avsedda mottagaren eller dennas företrädare, och uppgifter om det transportmedel som används.

Artikel 7
De behöriga myndigheternas tillfälliga kvarhållande av kontanta medel

1. De behöriga myndigheterna får beslagta och tillfälligt kvarhålla kontanta medel genom ett administrativt beslut i enlighet med de villkor som fastställts i nationell lagstiftning om
 - a) plikten enligt artikel 3 eller 4 inte har uppfyllts, eller
 - b) det finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till brottsliga handlingar, oavsett om de medförs av en fysisk person eller är obeledsagade.

2. Det administrativa beslut som avses i punkt 1 ska åtföljas av en motivering, meddelas den berörda personen vid den tidpunkt då det utfärdas och vara föremål för effektiva rättsmedel i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i nationell rätt.
3. Perioden för tillfälligt kvarhållande ska vara strikt begränsad till den tid som krävs för att de behöriga myndigheterna ska kunna fastslå om omständigheterna i fallet rättfärdigar fortsatt kvarhållande. Den längsta tillåtna perioden för tillfälligt kvarhållande ska fastställas i nationell lagstiftning, och får inte vara längre än 30 dagar. Om inget beslut fattas om fortsatt kvarhållande av de kontanta medlen inom den perioden, eller om ett beslut fattas om att omständigheterna i fallet inte rättfärdigar fortsatt kvarhållande ska de kontanta medlen omedelbart göras tillgängliga för anmälaren.

Artikel 8 *Information till finansunderrättelseenheten*

1. De behöriga myndigheterna ska registrera den information som erhålls i enlighet med artiklarna 3, 4, 5.3 och 6 och översända den till finansunderrättelseenheten i den medlemsstat där informationen erhöles, i enlighet med de tekniska bestämmelser som fastställts enligt artikel 15 c.
2. Den information som avses i punkt 1 ska förmedlas så fort som möjligt, och senast en månad efter den dag då den erhöles.

Artikel 9 *Informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och kommissionen*

1. De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat ska, på elektronisk väg, förmedla följande information till de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater:
 - a) Anmälningar som upprättats på tjänstens vägnar enligt artikel 5.3.
 - b) Information som samlats in enligt artikel 6.
 - c) Anmälningar eller redovisningar som erhöles enligt artikel 3 eller 4, om det finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till brottsliga handlingar.
 - d) Anonymiserad riskinformation och resultat av riskanalyser.
2. Om det finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till brottsliga handlingar som skulle kunna skada unionens ekonomiska intressen ska den information som anges i punkt 1 även lämnas till kommissionen.
3. De behöriga myndigheterna ska förmedla den information som avses i punkterna 1 och 2 i enlighet med de tekniska bestämmelser som fastställts i enlighet med artikel 15 c och med användning av det formulär som fastställts i enlighet med artikel 15 d.
4. Den information som avses i punkterna 1 och 2 ska förmedlas så fort som möjligt, och senast en månad efter den dag då den erhöles.

Artikel 10
Informationsutbyte med tredjeländer

1. Medlemsstaterna eller kommissionen får förmedla följande information till ett tredjeland, inom ramen för ömsesidigt administrativt bistånd och efter tillstånd från den behöriga myndighet som erhöll informationen från anmälaren eller dennas företrädare och förutsatt att denna förmedling är förenlig med relevanta nationella bestämmelser och unionsbestämmelser om överföring av personuppgifter till tredjeländer:
 - a) Anmälningar som upprättats på tjänstens vägnar enligt artikel 5.3.
 - b) Information som samlats in enligt artikel 6.
 - c) Anmälningar som erhållits enligt artikel 3 eller 4, om det finns tecken på att de kontanta medlen har anknytning till penningtvätt eller finansiering av terrorism.
2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om varje förmedling av information enligt punkt 1.

Artikel 11
Tystnadsplikt, sekretess och uppgiftssäkerhet

1. De behöriga myndigheterna ska säkerställa säkerheten för de uppgifter de erhållit i enlighet med artiklarna 3, 4 och 6.
2. All information som de behöriga myndigheterna registrerar ska omfattas av kravet på tystnadsplikt.

Artikel 12
Skydd av personuppgifter och perioder för kvarhållande

1. De behöriga myndigheterna ska fungera som personuppgiftsansvariga för de uppgifter de erhållit i enlighet med artiklarna 3, 4 och 6.
2. Behandlingen av personuppgifter på grundval av denna förordning ska endast ske i syfte att förebygga och bekämpa brottsliga handlingar.
3. De personuppgifter som erhålls i enlighet med artiklarna 3, 4 och 6 ska vara tillgängliga endast för vederbörligen bemyndigad personal vid behöriga myndigheter och skyddas tillräckligt mot obehörig åtkomst eller förmedling. Om inget annat föreskrivs i artiklarna 8, 9 och 10 får de inte utlämnas eller förmedlas utan uttryckligt tillstånd från den behöriga myndighet som ursprungligen erhöll informationen. Det tillståndet ska dock inte krävas om de behöriga myndigheterna är skyldiga att utlämna eller förmedla denna information enligt gällande bestämmelser i den berörda medlemsstaten, i synnerhet i samband med rättsliga förfaranden.
4. Personuppgifter som erhålls i enlighet med artiklarna 3, 4 och 6 ska lagras av de behöriga myndigheterna och finansunderrättelseenheten under en period av fem år

efter den dag då de insamlas. Vid utgången av denna period ska de raderas eller anonymiseras.

Artikel 13 *Sanktioner vid bristande efterlevnad*

Varje medlemsstat ska införa sanktioner, som ska tillämpas om den anmälningssplikt som föreskrivs i artiklarna 3 och 4 inte fullgörs. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

Artikel 14 *Utövande av delegering*

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 2.2 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den^{*}
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 2.2 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning av den 13 april 2016.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 2.2 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 15 *Tilldelning av genomförandebefogenheter*

Kommissionen ska genom genomförandeakter anta åtgärder för att säkerställa att de behöriga myndigheterna tillämpar kontroller på ett enhetligt sätt, genom bland annat följande:

- (a) Mallen för de anmälings- och redovisningsformulär som avses i artiklarna 3.3 och 4.3.
- (b) Kriterierna för den gemensamma ram för riskhantering som avses i artikel 5.4.

^{*} Datum för ikraftträdande av den grundläggande lagstiftningsakten eller från och med något annat datum som fastställts av lagstiftaren.

- c) De tekniska bestämmelserna för informationsutbyte enligt artiklarna 8 och 9, inbegripet inrättandet av ett lämpligt elektroniskt system.
- d) Mallen för formuläret för den förmedling av information som avses i artikel 9.3.
- e) De bestämmelser och det format som medlemsstaterna ska använda för att tillhandahålla kommissionen anonyma statistiska uppgifter om anmälningar och överträdelse enligt artikel 17.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

Artikel 16 *Kommittéförfarande*

- 1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté för kontroll av kontanta medel. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
- 2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 17 *Förmedling av information om tillämpningen av denna förordning*

- 1. Senast sex månader efter ikraftträdandet av denna förordning ska medlemsstaterna förmedla följande till kommissionen:
 - a) Förteckningen över behöriga myndigheter enligt artikel 2.1.
 - b) Uppgifter om de sanktioner som har införts enligt artikel 13.
 - c) Anonymiserade statistiska uppgifter om anmälningar, kontroller och överträdelse, med hjälp av det format som fastställts i enlighet med artikel 15 e.
- 2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella ändringar av den information som avses i punkt 1 a och 1 b senast en månad efter det att ändringarna träder i kraft.

Den information som avses i punkt 1 c ska lämnas till kommissionen åtminstone var sjätte månad.

- 3. Kommissionen ska göra den information som avses i punkt 1 a och alla eventuella ändringar av denna information enligt punkt 2 tillgänglig för alla övriga medlemsstater.

Artikel 18 *Utvärdering*

Kommissionen ska lämna en rapport om tillämpningen av denna förordning till Europaparlamentet och rådet fem år efter det att den har trätt i kraft och vart femte år därefter.

Artikel 19 *Upphävande av förordning (EG) nr 1889/2005*

Förordning (EG) nr 1889/2005 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till denna förordning i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga II.

Artikel 20
Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar

På rådets vägnar

Ordförande

Ordförande

* Två år efter ikraftträdandet av den grundläggande lagstiftningsakten eller från och med något annat datum som fastställts av lagstiftaren.